

Atlético og Real

Mindreværd og storhedsvanvid i Madrid

Jens Peter Kaj Jensen

El Sabio og El Cholo

1. Luis Aragonés – El Sabio de Hortaleza

2. Sæsonen 2013-2014

Om Slagterne fra Bilbao

Kolofon

DEL 1

EL SABIO OG EL CHOLO

"I USA bruges betegnelsen cholo gerne om folk af mexicansk oprindelse, der klæder sig på en særlig måde, som nordamerikanere forbinder med bandekriminelle. Det er formodentlig også derfor, kælenavnet er blevet hængende."

1. Luis Aragonés – El Sabio de Hortaleza

Den første februar 2014 var en særlig aften på Vicente Calderón. Aftenen inden havde Barça tabt til Valencia, så nu kunne Atlético de Madrid bringe sig alene i spidsen for La Liga ved at vinde over baskerne fra Real Sociedad. At være i spidsen for ligaen så forholdsvis sent på sæsonen er ikke længere hverdagskost for den ellers traditionsrige klub. Samtidig var det denne dag, at den populære brasilianer Diego Rivas efter nogle år i tysk fodbold gjorde comeback for *Los Indios* (indianerne), som Atléti også bliver kaldt. Det bliver de, dels fordi arbejder- og indvandrerklubben har så mange latinamerikanere (indianere) blandt sine tilhængere, dels fordi der også blandt førsteholdsspillerne i klubben altid har været mange af dem. Ligesom Diego Rivas er sidste sæsons topscorer Diego Costa – der nu er skiftet til Chelsea – brasilianer. Det er den dynamiske venstre back Filipe Luis også. Klubbens angrebstjerne fra sæsonen før, Radamel Falcao, er columbianer, og før ham var der blandt andre Sergio "Kun" Agüero fra Argentina, Diego Forlan fra Uruguay og Hugo Sánchez fra Mexico. Træner Diego Simeone er også argentiner.

Aftenen tilhørte dog ikke først og fremmest nogen latinamerikansk Diego, men en spansk Luis. Den tidligere spanske landstræner, Atléti-træner og -stjernespiller Luis Aragonés var død dagen inden. *El Sabio de Hortaleza* (Vismanden fra Hortaleza), som han blev kaldt, er den mest scorende på førsteholdet gennem tiderne. Den offensive midtbanespiller scorede 173 mål for klubben i 372 kampe og blev spansk mester med holdet tre gange i løbet af de 11 år, han spillede for klubben. Som træner gjorde han dem til mestre i 1977, vandt verdensmesterskabet for klubhold i 1974 og Copa del Rey i 1976, 1985 og 1992. Fire gange trænede han klubben. Det blev til i alt 15 år i det varme sæde. Og, nå ja, så var han den første spanske landstræner, som vandt noget, nemlig EM i 2008, og i modsætning til FC Barcelona og Athletic Bilbao, hvor en træner næppe ville indlægge sig nogen særlig hæder ved at vinde med landsholdet, er Atlético de Madrid en udpræget spansk klub.

Aragonés er en af dem, de aldrig glemmer. Jeg har efterhånden prøvet at deltage i et minuts stilhed for en afdød klubhelt nogle gange og på forskellige

stadions – også på Vicente Calderón – men jeg har aldrig oplevet noget som dette før. Inden kampen var der en mindehøjtidelighed, hvor vi så nogle højdepunkter fra den gamle mesters karriere på resultattavlen. Jeg havde aldrig set ham som spiller før, men kunne på filmene se, at han var en spiller med et flot løb med bolden og stor begejstring i sit spil. Da kampen gik i gang efter det obligatoriske minuts stilhed, blev der klappet længe, og så sang tilskuerne hans navn. Stemmerne fra tribunerne var som styret af en usynlig dirigent, de steg og faldt i styrke og tone. Det var sært melankolsk og smukt, og jeg kunne se, at folk omkring mig var bevægede – flere græd. Omtrent hver anden tilskuer bar et falmet tørklæde fra halvfjerdserne med legendens navn på eller holdt det udstrakt mellem to hænder over hovedet. Og så blev der igen helt stille. Der var ikke en lyd på stadion før det 8. minut, hvor de så sang hans navn igen. Luis Aragonés spillede med nummer 8 på ryggen, og fra nu af, blev det bekendtgjort via højttalerne, ville publikummet synge hans navn i kampens 8. minut, hver gang der blev spillet på hjemmebane. Indtil videre har de holdt ord.

Men denne dag kunne vi ikke nøjes med at synge hans navn disse to gange. Vi kunne ikke give slip på en legende så let. Kampen igennem gjaldede hans navn mellem tribunerne, og også spillerne var tydeligt inspireret. Kampen var intens og flot. Atléti vandt 4-0, og hjemvendte Diego Rivas modtog en storslået hyldest, da han blev skiftet ind midt i anden halvleg, og igen da han scorede kampens sidste mål.

Også pausen var noget særligt. Som alle andre på stadion bruger Miguel-Ángel, Luis og Fernando, som jeg ser kampene med, pausen til at spise en medbragt sandwich. Som ny, fast mand på lægterne er jeg kommet med i deres turnus, og i dag var det min tur til at give. Jeg havde vovet at eksperimentere med en opgraderet version af den danske frikadelle og havde lavet dem med fetaost, kapers og persille i, men jeg tror ikke, det gjorde nogen forskel. Mine madglade spanske venner er sært forsigtige med mad, som ikke ser spansk ud. Drikkevarerne skal man købe på stadion. Øl kan man ikke få, men så alligevel. De sælger en mixta, som er en øl med citronvand i. De lancerer den som en alkoholfri drik, men det er det ikke, hvilket for alvor gik

op for mig, da jeg en dag havde min seksårige Karl med på stadion og var lige ved at købe en til ham.

Senere samme aften tabte Real Madrid to point ved at spille uafgjort mod et andet baskisk hold, Athletic Bilbao. Det hænger sammen det hele.

2. Sæsonen 2013-2014

Op til sæsonen 2013-2014 forærede min kæreste mig et sæsonkort til Atlético's hjemmekampe i La Liga. Det kunne ikke have været timet bedre. Det blev Atlético's bedste sæson nogensinde. Ikke alene vandt de ligaen uden at tabe til hverken Barça eller Real. De kom også i semifinalen i Copa del Rey og var mindre end to minutter fra at vinde Champions League. I finalen i Lisabon, som historisk var mod bysbørnene fra Real (aldrig før har to klubber fra samme by mødt hinanden i finalen i den fineste klubturnering), førte de 1-0 til tre minutter inde i den lange overtid, hvor Sergio Ramos udlignede på et fantastisk hovedstød. Udligningen var fortjent, må man indrømme. Atlético havde ladet sig presse for langt tilbage på banen efter uruguayanske Diego Godíns lidt tilfældige føringsmål, hvor Casillas endnu en gang gik forkert ud af sit mål. Udligningen var Ramos' sjette mål i seks kampe, en fantastisk sæsonafslutning af "hjertet fra Sevilla", men virkelig ærgerligt for *Los Colchoneros* (madrasmagerne), som Atlético også bliver kaldt, fordi de rød/hvid-stribede trøjer ligner gammeldags spanske madrasser. I forlængelsen var Atlético-spillerne helt tømte for kræfter og blev presset ned omkring eget felt. De havde været nødt til at skifte den småskadede angrebsstjerne, Diego Costa, ud efter 8 minutter, savnede virkelig en frisk indskifter og tabte noget misvisende 4-1 sammenlagt.

Atlético har aldrig vundet Champions League. Eller Mesterholdenes turnering, som den fineste europæiske klubturnering hed i gamle dage, hvor kun mesterhold var med, og hvor der endnu ikke var nogen pulje-, men kun knockout-kampe. I år var de så tæt på, som man kan komme. Som det eneste hold tabte de ikke en kamp i turneringen. Altså ikke i ordinær tid, i hvert fald.

Én gang tidligere har de været i finalen, nemlig i 1974, hvor Aragonés scorede et fantastisk, indersideskruet frisparksmål i den ene af de to finalekampe mod Bayern München. Kort efter det samlede finalenederlag gik Aragonés efter 11 år som spiller i klubben med til at overtage trænersædet, hvor han i første omgang blev siddende til 1982. Sidste gang, han vendte tilbage til klubben som træner, var i sæsonen 2002-3, hvor han blev hentet

hjem for at bringe klubben tilbage til La Liga efter to ydmygende år i næstbedste række. Også det lykkedes for *El Sabio*.

I foråret 2014 var det 18 år siden (1996), Atlético sidst havde vundet mesterskabet. Siden Valencias triumf i 2004 havde kun Real Madrid og FC Barcelona smagt mesterskabssejrens sødme, og i årene efter 2008 – hvor Villareal blev nummer to – var de to store tilmed hvert eneste år sluttet på de to øverste pladser. Alene af disse statistiske grunde var det noget særligt for klubben at vinde mesterskabet.

En faktor, som mange klubtilhængere synes at lægge vægt på, er, at mesterskabet, ligesom det var tilfældet for 18 år siden, blev sikret med en tidligere mesterspiller fra klubben som træner. Diego Simeone var som Atlético-spiller med til at sikre både mesterskabet og Copa del Rey i 1996, hvor Aragonés var træner. Året efter var han med til at spille holdet i Champions League-finalen. Og nu er han træner for 2014-mestrene. Det er, som om han har overtaget faklen fra Aragonés.

I 1977 blev Atlético mestre med Aragonés på den offensive midtbane.

I 1996 vandt Atlético el doble med Simeone på den defensive midtbane og Aragonés som træner.

I 2014 blev Atlético mestre med Simeone som træner.

Tilhængerne spøger allerede med forudsigelser af, hvem blandt årets mesterspillere der vil være træner for klubben, når de om 18-19 år bliver mestre næste gang. Den populære wing, langskæggede Arda Turan, er et bud, man ofte hører. Han er ganske vist hverken spanier eller indianer, men fra Tyrkiet, den dyreste tyrkiske spiller nogensinde.

Om Slagterne fra Bilbao

Andoni Goikoetxea Olaskoaga, eller *Goiko* blandt venner, spillede i løbet af sin lange karriere i primært Athletic Bilbao mere end 300 kampe i Primera División og fornemme 39 kampe for det spanske landshold. Alligevel er baskeren med jernkæben primært kendt for en række benbrækkende tacklinger på nogle af verdens bedste fodboldspillere. Særligt én af slagsen bagfra mod Diego Maradona i en ligakamp mellem FC Barcelona og Athletic Bilbao den 24. september 1983 står den dag i dag indprentet på de fleste fodboldkenderes nethinde. Den argentinske driblekonge brækkede sin venstre ankel og fik næsten smadret karrieren. Goikoetxea fik tilnavnet Slagteren fra Bilbao.

Slagterne fra Bilbao er et forlag stiftet i juni 2014. Vi forfatter fodboldsingler med fokus på den spændende, aktuelle historie – med alt lige fra store trends til små anekdoter – fra fortidens, nutidens og fremtidens fodboldverden. Vi er interesserede i at formidle materiale til en fodboldjournalistik, der er mere end kamppreferater og spillerinterviews. Hér er historiske strømninger og taktiske overvejelser ikke bare det ekstra stjernedrys, men selve bunden for en analyse, der medtænker flere dynamikker end spillerform, formation og placering i tabellen. Vi vil ikke nøjes med at svare på hvad, hvem og hvor, men stræber efter at nærme os et hvorfor. Og så er det vores mål at være komplet kompromisløse og tackle bolden, eller spilleren, fra alle vinkler og kanter – ligesom benbrækkeren fra Baskerlandet.

Kolofon

Atlético og Real:

Mindreverd og storhedsvanvid i Madrid

Jens Peter Kaj Jensen

© Slagterne fra Bilbao 2014

Korrektur: Kenneth McNeil

Forside: Marcus Marritt

Delforsider: Kenneth McNeil

Layout: Slagterne fra Bilbao

ePub-formatering: Belinda Grasnick

Distribution: Slagterne fra Bilbao

Udgivet august 2014

ISBN: 978-87-93242-07-4

Slagterne fra Bilbao

www.slagternefrabilbao.dk

hallo@slagternefrabilbao.dk

Tak fordi du læste den første del af *Atlético og Real: Mindreværd og storhedsvanvid i Madrid*.

Er du interesseret i at læse mere? Så kan du købe resten [hér](#).